

[Justitsministeren.]

Formiddags har jeg desværre ikke faaet Tid til at læse Fortrykket —, sagde det ærede Medlem, at det skulde siges til den danske Befolkning, at vor Sociallovgivning o. s. v. er saaledes, at ingen af økonomiske Grunde behøver at lide Nød her i Landet, fordi hun skal have et Barn. Det vilde jo naturligvis for den, der har det formelle og delvis det reelle Ansvar for den saakaldte Socialreforms Tilblivelse, være særdeles rart, om jeg kunde slutte mig til det ærede Medlem i saa Henseende. Men jeg tør ikke gaa videre end til at sige, at der jo er sket store Forbedringer af Lovgivningen efterhaanden, og senest ved Socialreformen, men selv om det ærede Medlem og jeg blev enige om, at ingen af økonomiske Grunde behøvede at lide Nød her i Landet, saa tror jeg, at det ærede Medlem vil indrømme mig, at dette Spørgsmaal ikke alene er et økonomisk Spørgsmaal. Afhjælpning af økonomisk Nød vil heller ikke til den Tid, til næste Aar, selv om det lykkes os at underbygge denne Lovgivning efter Gennemførelsen af dette Lovforslag, være tilstrækkelig til at afbøde mange af de Forhold, der netop fører til Lysten til Svangerskabsafbrydelse, thi den skyldes helt andre Omstændigheder. Det, som man i visse Kredse, særligt blandt Kvinder, kalder den store seksuelle Nød, skyldes for Masser af Kvinder Frygten for Afskedigelse fra deres Plads, Frygten for Familie, Frygten for Snak, den skyldes Hykleri, Farisæisme i en Udstrækning, vi ikke paa langt nær er kommet nogen Vegne imod her i Landet. Og derfor vil jeg sige til det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit, ikke mindst til dette ærede Medlem: Vær med til paa en ganske anderledes effektiv Maade, end det hidtil er sket, at tage hele det moralske Tryk væk, som hviler paa den unge Kvinde, der skal have et Barn uden for de normalt anerkendte Forhold. Det er ikke min Mening at sige, at man ikke skal oplyse de unge saa godt som muligt — jeg tror, jeg i Grundopfattelsen her staar meget nær ved det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit —, men jeg har gennem en 30-aarig Praksis paa dette Omraade set, hvorledes der ligefrem rettes en personlig Forfølgelse mod den, der har begaaet et Fejltrin — for saa vidt det altsaa er Moderen til Barnet. Faderen har man jo altid taget mindre højtideligt paa. Her er et stort Arbejde at udføre netop fra de Sider, og denne Opfattelse er jo ikke mindst udbredt i Provinsen og paa Landet — i Arbejderkredse har man, saa vidt jeg ken-

der Forholdene, gennemgaaende vist meget større Forstaaelse og Hjælpsomhed over for den, der er kommet i Ulykke, end man gør i de fleste andre Kredse. Det har intet at gøre med en letsindig eller umoralsk Opfattelse, for her drejer det sig om at støtte et Menneske, der nu virkelig er i Nød, og dette at afhjælpe økonomiske Savn kan langt fra altid klare Sagen. Hermed tror jeg at have svaret det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit paa, hvorfor jeg ikke mener at kunne lade dette Lovforslag ligge, til vi har set Befolkingskommissionens sociale Forslag.

Endelig kommer jeg til det tredie Hovedpunkt i Lovforslaget, som man har kritiseret. Det angaar de saakaldte Seksualklinikker. Maa jeg sige til en af de ærede Ordførere — det var det ærede Medlem Hr. Hartel —, som jo ogsaa var imod disse Klinikker, at Navnet Seksualklinikker findes ikke i Lovforslaget. Men jeg indrømmer, at naar man først har faaet fat paa et saadant Navn, er det ligegyldigt, om det staar i Lovforslaget eller ikke, saa bliver det ved at følge en. Jeg indrømmer, at der trænges til en nærmere Begrundelse af, hvorfor jeg har foreslaaet disse Klinikker, selv om man vel ved, at Ønsket derom er fremsat fra socialdemokratiske Kvinders Side. Det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit udtalte sig meget skarpt derimod og sagde, at disse Klinikker vilde ikke møde nogen gunstig Vind, bortset fra en Klikke i København, og mente, at jeg kom til at sidde temmelig alene med dem. Det vil jeg rigtig nok ikke haabe, for for min Skyld behøver der ikke at oprettes en saadan Bunke Klinikker. Det ærede Medlem føjede til, at der var Steder nok for svangre Kvinder at henvende sig, og at Oplæring i Brugen af præventive Midler kunde godt vente lidt. Ja, lad os nu ogsaa paa dette Omraade se Forholdene i Øjnene. Jeg husker fra min Barndom og Ungdom, hvor umaadelig lidt der overhovedet blev gjort, selv fra kirkelige og skoleinteresserede Kredse for at give Ungdommen en sund Oplysning paa disse Omraader. Man havde faktisk kun to Veje, ad hvilke man fik Oplysning: de mest mudrede Veje, som vi alle kender, og saa en Række advarende Pjecer, der i høj Grad bidrog til at forskrække Ungdommen. Jeg ved selvfølgelig ikke, om det i det store og hele er blevet væsentligt anderledes nu. Jeg nærer Tvivl derom, for jeg har i Aarenes Løb talt med Hundreder af Forældre om dette Spørgsmaal, og jeg har knapt nok mødt en eneste, der turde give sine Børn Oplysning. Modsat — sagde det